

Neliniștea este în inima mea

Agafia

(Impuetum est core meum donec requisescat in te-Fer Augustin)

Urc să ajung la Tine
coborând spirala întunecată
spre acel punct minuscul de lumină
din suflet zăgăzuită
în neputință de a mă afla
de a Te regăsi
de a Te simți
de a Te avea
fără îndoieli
fără să-Ți dau un chip
fără să Te strig cu un nume
învățat în colțul meu de lume
o briză ciudată îmi sapă în gânduri
îi vezi viermii și-au început ospățul
în trupul înjunghiat de timp
în oase sună
frigul alb al catafalcului
și totuși sunt același eu
cu luminile dimineții în ochi
încă nu am plecat
încerc să adun toate umbrele la răsărit
să echilibrez balanța între mine și lut
am să-mi sădesc împrumutul
în brațele pământului
la vremea scadenței
să-l cresc în fire de iarbă și păsări
groparul nu poate să ridice țărâna
de la pământ la cer
să-mi acopere sufletul
fără formă
fără nume
fără cuvinte
deschisu-mi vei calea din nou
spre Tine lumină